

Πολύχρωμος και γελαστός,

μονόχρωμος και σκυθρωπός»

«Η ζωή του γινόταν κάθε μέρα όλο και πιο δύσκολη. Από τη δουλειά του τον έδιωξαν γιατί ήταν διαφορετικός. Από τα μαγαζιά τον έδιωχναν γιατί ήταν διαφορετικός. Στις συγκοινωνίες δεν τον δέχονταν γιατί ήταν διαφορετικός. Οι φίλοι του έπαψαν να τον κάνουν παρέα γιατί ντρέπονταν που ήταν διαφορετικός. Κι αυτός ρωτούσε τον εαυτό του: Τώρα πρόσεξαν ότι είμαι διαφορετικός; Πρέπει να γίνω ένας ίδιος μες στους ίδιους;»

«Η χώρα με τους παράξενους ανθρώπους», ένα αντιρατσιστικό παραμύθι, με θέμα το δικαίωμα στη διαφορετικότητα, μας έδωσε την αφορμή μαζί με τους μαθητές της Γ' τάξης στα πλαίσια της Αγωγής Ζωής, να συζητήσουμε για το θέμα της αποδοχής και τη διαχείριση της διαφορετικότητας σε ένα περιβάλλον όπου το φαινόμενο της πολυπολιτισμικότητας είναι αρκετά εμφανές.

Προσπαθήσαμε μέσα από συζήτηση και συμμετοχή σε διάφορες δραστηριότητες, τα παιδιά να αναπτύξουν δεξιότητες όπως η **αυτοπεποίθηση**, η **αυτοεκτίμηση**, η **επικοινωνία** και ο **αυτοσεβασμός**. Επιδιώξαμε επίσης, να κατανοήσουν τους παράγοντες εκείνους που είναι δυνατόν να ενισχύσουν τη συνύπαρξη και συμβίωση των ατόμων χωρίς προβλήματα, καθώς και τις έννοιες της πολυπολιτισμικότητας, του ρατσισμού και του κοινωνικού αποκλεισμού, συνδέοντας πάντα τα δικά τους βιώματα με την έννοια της αποδοχής της διαφορετικότητας.

Αισθανθήκαμε περηφάνεια, όταν νιώσαμε ότι αναγνώρισαν πως στον κόσμο οι διαφορετικοί άνθρωποι είναι πάρα πολλοί, ίσως μάλιστα είναι περισσότεροι από αυτούς που είναι ίδιοι. Όταν κατάλαβαν πως όταν οι άνθρωποι κλαίνει ή γελάνε, ό,τι χρώμα και να έχουν, από όποια χώρα και να είναι, το κλάμα αλλά και το γέλιο τους είναι τα ίδια. Όταν συνειδητοποίησαν δηλαδή, ότι στη λύπη και στον πόνο, αλλά και στη χαρά, είμαστε όλοι οι ίδιοι. Καλύτερα λοιπόν να χαμογελάμε και να χαιρόμαστε, κι αν είμαστε διαφορετικοί! Γιατί όσο διαφορετικοί κι αν είμαστε, μπορούμε να βρούμε τον τρόπο να συνυπάρχουμε με αρμονία!

*«Φαντάσου άχρωμο ουράνιο τόξο,
φαντάσου άχρωμο ανθρώπινο κόσμο».*